

[Handelsministeren.]

men det er beklageligvis blevet forsømt, hvorfor der ikke er Overensstemmelse mellem Bevilling og Regnskab.“

Nu gaar jeg ud fra som givet, at det har de Herrer Ministre i Ministeriet Neergaard læst, men de har ikke taget nogen Notits af det, for hvis de havde gjort det, maatte det have været paa den Maade, at de var gaaet ned til Hr. Arendrup og havde set ham efter i Sømmene, undersøgt hans Kasse og Regnskab, og saa kunde de ikke have undgaaet at opdage, at han havde tilvendt sig Penge, han ingen Adkomst havde til. Det er det, jeg har gjort opmærksom paa, og jeg behøver aldeles ikke hverken at forstærke min Stemme eller at give den en anden Klang for at faa Folk til at forstaa, at dette er en højst besynderlig Ting. Navnlig er det besynderligt, naar man saa raser mod et senere Ministerium, fordi det ikke har opdaget Hr. Arendrups Besvigelser.

Ja, dermed er i Virkeligheden denne Sag, synes jeg, for saa vidt klarlagt. Aaret efter, 1922—23, tilvendte Arendrup sig 25 134 Kr. 84 Ø. Der var slet ingen i Ministeriet Neergaard, der fandt ud af, hvordan det kunde være, at der den Gang var ca. 25 000 Kr.s Overskridelse paa Hr. Arendrups Budget. I 1923—24 tilvendte han sig mellem 20 000 og 21 000 Kr., i alt ca. 100 000 Kr. i den omhandlede Periode. Han blev ved at tilvende sig Statens Midler. Han fortsatte, efter at den socialdemokratiske Regering havde ophørt at eksistere. I 1926—27 var hans Bedragerier overfor Kontorholdskassen ca. 413 Kr. 33 Ø. Halvdelen af Perioden falder paa den socialdemokratiske Regering, Halvdelen paa den, som det ærede Medlem Hr. Krag var Medlem af. Vi har altsaa fælles Ansvar der, ærede Medlem. I 1927—28 formindskedes Beløbet, for nu var der indført en ny Revisionsordning, og saa blev Kontorchefen klar over, at nu gik den ikke længere, saa indskrænkede han sine Besvigelser paa Kontorholdskassen. Desværre havde han Adgang til andetsteds at berige sig, saa han kunde fortsætte sine bedrageriske Transaktioner. Og efter 1927—28 havde han helt ophørt at tage noget. Det sidste Beløb, han tog, var godt og vel 5 600 Kr., og et mindre Beløb paa 164 Kr. 94 Ø. er noteret ham for 1928—29, men det kan lige saa let være en Regnefejl som et aabenbart Bedrageri, man her staar overfor. Arendrup var hørt op med at tage af Kontorholdskassen den Dag, han

skønnede, at nu kunde han faa Revisionen over sig naar som helst.

Stort mere har jeg ikke at sige til denne Sag. Jeg tror, det ærede Medlem Hr. Krag havde gjort klogt i at vente med at give sig ind i en Strid om dette Spørgsmaal, indtil den retslige Undersøgelse havde fundet Sted. Denne Sag løber nemlig ikke fra os; den har vi, og her er mange om Ansvaret, hvis man skal til at fordele det. Man kan sige, at der er ikke passet paa, bevares vel, det maa indrømmes fra alle Sider. Et System, vi har arbejdet under, har ikke været virkningsfuldt nok, Systemet har svigtet. Hr. Arendrup har haft alt for let Spil ved at kunne tage de mange Penge fra Statskassen, og det maa meget beklages. Men jeg synes, det er lige saa beklageligt, at man skal gøre dette til en højpolitisk Sag, thi Ministeriets Medlemmer har jo ikke taget af Kassen, hverken det nuværende Ministeriums Medlemmer eller det forrige eller det forforrige Ministeriums Medlemmer. Derfor vil jeg tro, at alle Partier staar sig godt ved at følge det Eksempel, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal gav, da han sagde: Lad os undlade at tale videre om den Sag, indtil den retslige Undersøgelse har fundet Sted, saa vi kan se, hvor der virkelig er Mulighed for at pege paa at et Ansvar skulde være, og at vedkommende eller de vedkommende ikke har opfyldt deres Forpligtelse overfor Staten og de Embeder, de besad.

Krag: Den højtærede Handelsminister har fundet Anledning til at gentage en hel Række Bemærkninger, som han ogsaa fremførte forleden Aften, og som jeg den Gang svarede paa, hvorfor jeg skal indskrænke mig til at henvise dertil. Det, Sagen drejer sig om, er aldeles ikke det, som den højtærede Handelsminister omtalte, men det er udelukkende den Maade, hvorpaa den højtærede Statsminister har søgt at frigøre sig for det Ansvar, der fulgte med hans Stilling til det Arendrupske Brev af 26. Marts 1926. Kun een Gang dukker Forbryderens Hoved op over Vandskorpen, og det er den 26. Marts 1926. Kun een besad det Instrument, hvormed Forbryderen kunde gøres synlig, og han forsøgte at bruge det, endskønt det var hans Pligt at gøre det. Det er derom, Sagen drejer sig, og det er derom, jeg har spurgt den højtærede Statsminister, indtil dette Øjeblik uden at have faaet Svar.

Jeg staar her med Betænkningen over